

опълчението се сирѣ на бивуака, нѣколко офицери отъ казания полкъ дойдоха да ни видятъ. Между тѣхъ бѣше и моя другаръ Иваницки. Тѣ ни окрѣжиха и ни засипаха съ въпроси. Всичкиѣ любопитствуваха да знаятъ за боя на шипченскитѣ височини, за настоящето положение на работитѣ тамъ, и пр.

— „Моледци братушки“, юнашки се биятъ. Благодарение на братушките Шипка се удържа, и много други комплименти се сипяха отъ тѣхъ — офицеритѣ по адреса на опълченцитѣ.

Офицеритѣ скоро си отидоха, понеже полкѣтъ имъ се приготвяваше да замине за Шипка. На трѣгване Подпоручикъ Иваницки ме повика на страна.

— Знаешъ ли какво? ми каза той, азъ имамъ къмъ тебе молба.

Когато азъ му отговорихъ, че съмъ на расположението му, той извади отъ джоба си единъ вѣрзопъ съ жълтици и ми го подаде.

— Днесъ, утрѣ нашия полкъ ще влѣзе въ бой, каза ми Иваницки, Богъ знае, какво може да се случи съ мене, за туй вземи тѣзи пари и, ако азъ падна убитъ, моля ти се испрати ги на баща ми.

Разбира се, азъ му казахъ, че не всички, които влизатъ въ бой биватъ убити и указахъ на себе си.

— Въ всѣки случай, нека стоятъ у тебе, каза той, взе си сбогомъ и си отиде.

Азъ напълно одобрявахъ постѣпката на Иваницки, тъй като и азъ прѣдъ боя бѣхъ далъ на Поручикъ Филова и д-ра Миркова спестенитѣ си пари. Толкось повече, че само по едно чудо чловѣкъ можеше да излѣзе съвсѣмъ неврѣдимъ отъ шипченската касапница.

Въ Габрово имаше силно движение. Улицитѣ буквально бѣха прѣпълнени съ народъ, който, въ критическитѣ за Шипка минути, бѣше напустналъ града, а сега, съ пристиганието на 14 дивизия и стрѣлковата бригада, се завръщаше назадъ. Повечето отъ бѣжанцитѣ отъ Южна България бѣха се расположили въ града и по крайщата му, а нѣкои отъ тѣхъ бѣха вече достигнали Червенъ Брѣгъ. Бѣжанцитѣ се бѣха съ-